

sige, at det er en Arbejdslov. Det er ikke en Lov, der er given for arbejdsløse eller kan anvendes paa dem. Det er en Lov, som er given for daarlige Personer, hvis Livsførelse og Erhvervsmaade er til Skade for Samfundet, og paa denne Maade har den været anvendt siden 1860 og anvendes den den Dag i Dag, idet man stadig giver Personer, der ved deres tidligere Livsvandel have vist, at deres Erhvervsmaade er til Skade for Samfundet, og som ikke kunne godtgøre, at de kunne skaffe sig lovligt Erhverv, Tilhold om at søge saadant lovligt Erhverv. De faa Tilhold om at melde sig og godtgøre, at de have lovligt Erhverv, og naar de overtræde Tilholdet, blive de tiltalte og straffede. Paa denne Maade anvendes denne Lov og har siden 1860 været anvendt baade overfor Mænd og Kvinder.

Hvad der nu vil ske ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag, er heller ikke, at Loven i og for sig faar et nyt Omraade. Det er i Virkeligheden kun, at der i denne Lovs § 1 bliver stillet en Begrænsning for Løsgængerilovens Anvendelse, nemlig den Begrænsning, at den ikke kan anvendes, blot fordi en Person driver Erhverv ved Utugt, men først kan anvendes, naar vedkommende Person forgæves er advaret. Først da kan der gives et Tilhold, og først naar Tilholdet er overtraadt, kan der straffes. Det er for saa vidt en Moderation i den Form, hvori jeg forelagde Lovforslaget sidste Efteraar, idet der da i Lovforslaget var givet i al Almindelighed Utugtserhvervet Betegnelse som ulovligt Erhverv. Derigennem var Adgangen til Anvendelse af Løsgængeriparagraffen aaben. Det, som nu er sket, er, at den er bleven sat i anden Række og ikke længere staar i første Række, hvor den ellers vilde være.

Nu er det selvfølgelig ikke Mening, at den Myndighed, som ved Anvendelse af Løsgængeriloven bliver lagt i Politiets Haand, er en Myndighed, som Politiet efter sit Forgødtbefindende kan udøve eller lade være at udøve. Det er en Myndighed, som Politiet naturligvis skal og bør udøve, saa ofte der er Anledning dertil, men om der er Anledning dertil, vil i denne Art af Tilfælde, ligesom i andre Tilfælde af Løsgængerilovens Anvendelse, være underkastet et Skøn. Der kan i de enkelte Tilfælde — jeg vil ikke sige altid, men dog i mange Tilfælde — disputeres om, hvorvidt det er nødvendigt at anvende den eller ej, og i denne Henseende maa der være et Skøn, og dette Skøn lægges i

Politiets Haand. Men det sker ikke paa den Maade, at Politiet kan sige, at her er en Person, som det i Grunden synes godt om, og som derfor ikke skal have noget Tilhold. Hvis denne Person virkelig optræder paa en saadan Maade, at hans eller hendes Færd falder ind under de Regler, hvor det efter almindelige Synspunkter maatte siges, at et Tilhold maatte være paa sin Plads, skal et saadant ogsaa gives.

Jeg kommer saa til at tale om den formelle Uretfærdighed, der skulde være deri, at man henviste til Løsgængeriloven, men ogsaa der har det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) ikke Ret. For det første vil ogsaa efter dette Lovforslag Løsgængerilovens Anvendelse være gældende baade overfor Mænd og Kvinder. Den vil være gældende overfor enhver, der driver Utugt som Erhverv, naar i øvrigt Betingelserne for Løsgængeriloven er til Stede. Nu er det ganske vist for det meste Kvinder, der drive Utugt som Erhverv, men naar man en Gang imellem — som jeg netop har gjort i disse Dage i Anledning af, at det er kommet mig for Øre, at Smaabladenes Annoncer skulde komme paa Tale i denne Sag — kaster et Blik paa Annoncer af den omtalte Art, kommer man meget hurtig til den Overbevisning, at der ogsaa er Mandspersoner, der drive Utugt som Erhverv. Derom er der ikke fjerneste Tvivl. De ere indbefattede under Lovforslaget. Der er ikke gjort Forskel paa Mænd og Kvinder, men der er heller ikke Tale om, at der ved at anvende Løsgængeriloven vil blive gjort nogen Forskel paa den Kvinde, som tjener godt ved sit Erhverv ved Utugt, og den Kvinde, som tjener mindre godt. De ville begge i lige Grad komme ind under Bestemmelserne, naar deres Erhvervs metode giver grundet Anledning dertil. De faa først en Advarsel og derefter et Tilhold, og hvis det ikke frugter, blive de straffede.

Om jeg forstod en Ytring af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) rigtigt, sagde han, at en Ordning af disse Forhold burde gaa ud paa, at der bliver paalagt Myndighederne at aabne den paagældende Kvinde — jeg vil altsaa tilføje: eller Mand — Mulighed for et lovligt Erhverv. Men det er netop det, som Løsgængerilovens § 2 fastsætter, at vedkommende Politimester, eventuelt med Fattigbestyrelsens Hjælp, skal anvise den paagældende, hvis han eller hun erklærer ikke selv at være i Stand til at skaffe sig det.